



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: T. X. T., nar. X, bytem X
právně zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na
Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti

žalované: Ministerstvo vnitra ČR, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců,
náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, poštovní schránka 155/50

v řízení o žalobě ze dne 4. 8. 2025 proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. MV-
105417-4/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky Odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 5. 2025, č. j. OAM-6348-14/PP-2025 (dále jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byla žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zamítnuta s odůvodněním, že žalobce nebyl v době podání žádosti oprávněn pobývat na území a podle § 87e odst. 4 zák.č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a odst. 1 či 2 zákona o pobytu cizinců, ale s ohledem na tvrzenou existenci partnerského vztahu s občankou ČR žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a v době podání žádosti nebyl oprávněn pobývat na území.
2. Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 7. 2025, č. j. MV-105417-4/SO-2025 podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání žalobce a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II.

Žaloba

3. Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí je dle něj nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť jeho žádost nebyla v potřebném rozsahu projednána, nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, správní orgány hodnotily důkazy výhradně v jeho neprospěch a nebyl proveden žalobcem navrhovaný účastnický výslech. Zároveň uvedl, že žalovaný dospěl k nesprávným a nepřezkoumatelným závěrům o přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
4. Dle žalobce je aplikace ust. § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců nepřiměřeně tvrdá, v rozporu se zájmem na slučování rodin a výsledkem jeho aplikace je nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života i života jeho družky a celé její rodiny. Zamítnutí žádosti z důvodu uvedeného v čl. 9 bod 2 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES z 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, případně z důvodu, že pobývá na výjezdní vízum, je zcela jistě nepřiměřenou sankcí odporující dikci tohoto článku. Ze spisového materiálu je zřejmé, že pobytovou kontrolou bylo společné soužití rovněž prokázáno a bylo doloženo i fotografiemi. Správní orgán si měl být vědom toho, že byť je se žalobcem vedeno řízení o správním vyhoštění, jako partnerovi české státní občanky mu vyhoštění za tzv. nelegální pobyt vůbec nemůže být uloženo, a v této souvislosti měl správní orgán přihlídnout k tomu, že je žalobce v řízení aktivní ve snaze řešit svoji pobytovou situaci.
5. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je i nepřezkoumatelné pro rozpor s § 68 odst. 2, 3 zákona o pobytu cizinců, kdy by se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí poměrně podrobně, správní orgán se s jeho argumentací v dostatečném rozsahu nevypořádal, a neprovedl žalobcem navrhovaný účastnický výslech, aniž svůj postup dostatečně odůvodnil, a to za situace, kdy tento by sloužil ke zjištění stavu věci dle § 52 správního řádu, a proto jej v souladu s § 50 odst. 2 věty třetí správního řádu žalobce navrhl, neboť nemá jinou možnost, jak tvrzenou skutečnost prokázat. Správní orgán má přitom povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z tohoto důvodu je žalobce přesvědčen, že žalovaný měl jeho výslech provést za situace, kdy žalobce navíc v rámci svého podání, jímž tento úkol navrhl, specifikoval, k prokázání jakých tvrzení by měl být výslech proveden.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

6. Poslední námitka žalobce se týkala posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců, když žalovaný se v té souvislosti omezil na zcela obecná konstatování, jež neaplikoval na žalobcův případ, nehodnotil, jakou dobu se žalobce na území ČR zdržuje, nehodnotil ani jeho rodinné zázemí a dospěl tak ke zcela nepřiléhavému závěru.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

8. Ve vyjádření k žalobě dne 14. 8. 2025 žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že s ohledem na to, že některé námitky již byly vzneseny v průběhu odvolacího řízení, ve svém rozhodnutí se s nimi již vypořádal.
9. K namítané zákonnosti či nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že současná právní úprava stanovuje jako hmotněprávní podmínku oprávněnost pobytu cizince na území ČR s tím, že její nesplnění vede k věcnému zamítnutí žádosti. Zákonodárce byl oprávněn stanovit tuto podmínku pro udělení přechodného pobytu (vzdáleným) rodinným příslušníkům občanů ČR a vyžadovat, aby žadatelé o tento druh přechodného pobytu nejprve přicestovali a pobývali na území ČR legálně, obvykle na krátkodobé vízum. Tuto podmínku nynější judikatura shledává přiměřenou legitimnímu cíli efektivní kontroly migrace a pořádku na úseku cizineckého práva a její přiměřenost vyplývá i ze skutečnosti, že dopadá již jen na vzdálené rodinné příslušníky, nikoli na nejbližší příbuzné. Novelizací zákona o pobytu cizinců došlo k podstatné změně týkající se postavení rodinných příslušníků občanů EU, kteří jsou rozděleni do dvou kategorií, přičemž toto rozdělení odpovídá směrnici č. 2020/4/38/ES. První kategorii rodinných příslušníků upravuje § 15a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a druhou kategorií upravuje odst. 3, jenž odpovídá tzv. oprávněným osobám. Podle čl. 3 uvedené směrnice mají členské státy povinnost usnadnit vstup a pobyt (v porovnání s ostatními cizinci z tzv. třetích zemí), což však neznamená, že tyto osoby musí být v naprosto stejném postavení jako rodinní příslušníci ve smyslu čl. 2 této směrnice. Novelizované znění § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců směřuje k boji proti zneužívání postavení údajného rodinného příslušníka občana ČR/EU k legalizaci nelegálního pobytu na území ČR. Žalobce označil v žádosti jako rodinného příslušníka svoji družku, občanku ČR, tedy prokazoval partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž pro rodinné příslušníky občanů EU dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců určuje zákonná úprava postup dle § 20 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pro získání krátkodobého víza. Vietnamská socialistická republika navíc patří mezi státy, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum. Správní orgány při svém rozhodování vycházely z právní úpravy, jež je v souladu s právem EU, nejedná se proto o formalistický postup.
10. K námitce neprovedení výslechu žalobce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně v tomto kontextu nemusel z důvodu nadbytečnosti zjišťovat a dokazovat, zda se v případě žalobce a jeho družky jedná o trvalý a hluboký partnerský vztah. V případě žalobce byly osobní poměry, mezi něž se řadí i jeho pobytová situace, v souladu s požadavky směrnice č. 2004/38/ES individuálně zkoumány, přičemž oba správní orgány neshledaly naplnění jednoho z hmotněprávních kritérií vnitrostátní úpravy pro udělení povolení k přechodnému pobytu vzdálenému rodinnému příslušníkovi, pro které nebylo možno povolení udělit, a správní řízení bylo ukončeno Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přezkoumatelným rozhodnutím, jež odůvodnilo odepření povolení k pobytu, jak požaduje směrnice.

11. V situaci, kdy je postaveno na jisto, že žalobci bylo pobytové oprávnění ukončeno dne 29. 5. 2024, a tedy v době podání žádosti již nebyl oprávněn pobývat na území ČR dle zákona o pobytu cizinců, nebyl správní orgán I. stupně dále povinen zkoumat trvalost tvrzeného partnerského vztahu žalobce s občankou EU. Žalobce přitom začal svůj partnerský vztah budovat v době, kdy již pobytovým oprávněním formálně nedisponoval. Nesezdaní partneři jsou definováni v čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES jako osoby oprávněné, jimž hostitelský stát usnadňuje v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pohyb dle zákona o pobytu cizinců, dle něhož správní orgány postupovaly. Dle správních orgánů nemají relevantní ustanovení směrnice přímý účinek a nesezdaným partnerům z ní neplyne žádné právo. Žalovaný má zato, že vnitrostátní úprava obsažená v ust. § 87e odst. 1 písm. i) neodporuje dikci čl. 3 odst. 2 výše uvedené směrnice, jež nestanoví žádné konkrétní povinnosti členského státu ve vztahu k oprávněným osobám a nezakotvuje ani žádná jejich konkrétní hmotná práva. Žalobce odkazuje na čl. 9 uvedené směrnice, avšak ten dopadá na rodinné příslušníky občana EU definované v čl. 2 odst. 2 uvedené směrnice, avšak žalobce dokládal vazbu na občana ČR jako oprávněná osoba dle čl. 3 odst. 2 směrnice. Žalovaný neshledal ani porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jehož aplikace je vyhrazena pro zcela mimořádné případy, což však není případ žalobce. Žalovaný dále konstatoval, že ne všechny rodinné vazby jsou důvodem pro udělení pobytového oprávnění cizinci. Žalovaný má zato, že jeho rozhodnutí je srozumitelné, vnitřně strukturované a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné, vydané na základě dostatečně zjištěného stavu, bylo dostatečně a řádně odůvodněno, je v souladu s platnými právními předpisy, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci soudem

12. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
13. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba je nedůvodná.
15. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce podal dne 23. 4. 2025 žádost rodinného příslušníka občana EU o povolení k přechodnému pobytu na území ČR. Žalobce měl povolen za účelem studia dlouhodobý pobyt na území ČR v období od 24. 11. 2022, který byl ukončen předem dnem podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, a to, a to dne 29. 5. 2024. Rozsudkem zdejšího soudu č.j. 33 A 22/2024-34 ze dne 14. 3. 2025 byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2024 č.j. MV-48567-4/SO-2024, kterým bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnuto o neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce za účelem studia, neboť své studijní povinnosti nevykonával řádně, tudíž neplnil účel, pro nějž mu bylo toto povolení vydáno. Dne 28. 5. 2025 byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. i bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť v době podání žádosti nebyl dle tohoto zákona oprávněn pobývat na území a zároveň mu byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

16. Dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který*

a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a

1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky,

2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo

3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo

b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.“

17. Dle § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel, který není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo 2, v době podání této žádosti není podle tohoto zákona oprávněn pobývat na území“*

18. Dle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území; žadatel je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.“*

19. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou týkající se neúplného zjištění skutkového stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to zejména v souvislosti s neprovedením účastnického výslechu žalobce. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 29. 4. 2025 vyrozuměn prostřednictvím svého právního zástupce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, a to ve lhůtě 5 dnů, žalobcem však tato možnost nebyla využita. Až dne 12. 5. 2025 bylo datovou schránkou prostřednictvím zmocněného zástupce žalobce doručeno správnímu orgánu jeho vyjádření, v němž namítl, že pokud má správní orgán v úmyslu aplikovat ust. § 87e odst. 1 písm. i zákona o pobytu cizinců, pak by taková aplikace byla nepřiměřeně tvrdá, v rozporu se zájmem na slučování rodin a výsledkem by byl i nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky a celé její rodiny. Žalobce dále odkázal mj. na ust. čl. 9 bod 2 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 a navrhl případné provedení účastnického výslechu žalobce, aniž by však jasně specifikoval, k prokázání jakých konkrétních skutečností má tento výslech přispět. K tomuto správní orgán uvedl, že žádost žalobce je zamítána, neboť tento podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu v době, kdy již nebyl oprávněn pobývat na území a vzhledem k tomu se ve smyslu § 51 odst. 3 správního řádu další dokazování neprovádí a žádost se zamítne, neboť uvedená skutečnost znemožňuje žádosti vyhovět. Tímto zároveň správní orgán vysvětlil, proč Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nebyla provedena ani pobytová kontrola a poukázal na to, že i přes tuto skutečnost žalobce v rozporu se skutečným stavem ve svém vyjádření uvedl, že právě provedenou pobytovou kontrolou bylo společné soužití žalobce s jeho družkou prokázáno. S uvedeným postupem správního orgánu se soud s odkazem na ust. § 51 odst. 3 správního řádu ztotožňuje, a to i se zohledněním toho, že žalovaný ve svém vyjádření neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, jež by měly být jeho výsledkem zjištěny a prokázány. Za situace, kdy bylo prokázáno, že žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu v době, kdy již nebyl oprávněn na území pobývat, by žádná případná další zjištění týkající se např. prokázání jeho soužití s občanskou ČR, nemohla být důvodem pro neaplikaci § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu bylo jakékoli další dokazováno včetně účastnického výsledku žalobce nadbytečným a žalovaný postupoval správně, nepřistoupil-li k jeho provedení.

20. Ani námitku žalobce týkající se nedostatečného zkoumání přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalovaným dle § 174a zákona o pobytu cizinců soud neshledal důvodnou. S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Azs 99/2023-65 ze dne 5. 11. 2025 soud konstatuje, že i typ řízení, jenž je předmětem tohoto soudního přezkumu, je řízením, v němž musí správní orgán přiměřenost zohlednit, avšak nikoli vždy a v plném rozsahu a už vůbec ne bez součinnosti žalobce, jenž je povinen tvrdit a prokazovat skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti takového zásahu. Této povinnosti však žalobce nedostál v důsledku jeho zcela nekonkrétního tvrzení o tom, že aplikace ust. § 87e odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců „by byla nepřiměřeně tvrdá, v rozporu se zájmem na slučování rodin a výsledkem jeho aplikace by byl i nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka, jeho družky, ale celé její rodiny.“ Zároveň nelze pominout, že předmětem řízení není např. rozhodnutí o vyhoštění, ale rozhodnutí o nepřiznání pobytového oprávnění, v důsledku čehož je zásah do soukromého života méně intenzivní a přezkum přiměřenosti proto omezenější, a to zejména v situaci, kdy žalobce svými zcela obecnými a nekonkrétními tvrzeními nezavdal žádný důvod k rozsáhlejšímu a důkladnějšímu zkoumání přiměřenosti. Zároveň je třeba konstatovat, že správní orgán prvního stupně se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života neopomenul zabývat, v té souvislosti soud odkazuje na 2. odstavec poslední strany odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Stejně tak se přiměřeností dopadů rozhodnutí zabýval i žalovaný a zopakoval, že žalobce netvrdil žádné výjimečné okolnosti svědčící pro nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života, ani žádné skutečnosti vztahující se k jeho integraci v ČR, k budování vazeb, ani skutečnosti, jež by mu bránily v návratu do domovské země či jinam, kdy by svůj partnerský vztah mohl rovněž rozvíjet. Za této situace shledal soud postup a závěry žalovaného v souladu se zákonem.
21. Z uvedených důvodů soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť je z něj zřejmé a dostatečně odůvodněné, jaké byly důvody vydání napadeného rozhodnutí. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný přistoupil k rozhodnutí o žádosti žalobce na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy a závěry netrpí žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo i unijní právní úpravu stejně jako individuální okolnosti žalobcova případu, které byly žalovanému známy, a které nejsou v žádném ohledu mimořádné, odůvodnění rozhodnutí je dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 14. dubna 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.